

objektivně určitý vztah právě k takovému účelu sdružení státu nepřátelského, jenž je namířen proti statkům v odst. 1 uvedeném. Zjišťuje-li proto rozsudek o obžalovaném Dr. E. Sch., že jako říšskoněmecký příslušník měl snahu přestěhovati se do Německa a tam najíti si vhodné zaměstnání, že tohoto cíle snažil se dosáti prostřednictvím svého syna V. u NSDAP., jakožto vládnoucí politické strany v Německu, a že to vlastně bylo důvodem i jeho styků a O. Z., jenž u říšskoněmeckých činitelů, resp. úřadů měl býti pro něho přímluvčím, pak skutečnosti tohoto druhu, byť i takto byly snad navázány styky s příslušníky strany NSDAP. v Německu, nemohou ještě spadat pod trestní sankci § 17, odst. 1, al. 2 zák. na ochr. rep., ježto styky toho druhu vzhledem k uvedenému neobsahují v sobě ničeho, co by nasvědčovalo styku ve vztahu na podvatné cíle této strany. Styk s orgány zastupitelských úřadů Německa v našem státě, na něž se za uvedeným cílem na popud Z. obžalovaný Dr. E. Sch. obrátil, rovněž nepoukazuje na vztahy uvedeného rázu. Tato zjištěná činnost obžalovaného Dr. E. Sch. nemůže proto již z těchto důvodů spadat pod skutkovou podstatu § 17, odst. 1, al. 2 zák. na ochr. rep.

S téhož právního hlediska nemůže tomuto zákonnému předpisu býti podřaděna ani zjištěná činnost obžalovaného O. Z. jakožto prostředníka, pokud vedena byla týmiž snahami, vlastními i Dr. E. Sch. Jiné závažné skutečnosti však, které by umožňovaly závěr o existenci ještě dalších styků tohoto obžalovaného s činiteli strany NSDAP. v Německu nad rámec uvedené již pouhé přímluvy za Dr. E. Sch. jdoucích, a z nichž by se pak dalo usouditi, že obžalovaný byl veden i jinými snahami, a to takovými, z nichž by se podávala i podvatná povaha těchto jeho styků ve smyslu § 17, odst. 1, al. 2 zák. na ochranu rep., rozsudek nezjišťuje. Takové skutečnosti nebyly však ani v obžalobě nijak zdůrazněny a nevyšly — jak ze spisu zjevno — najevo ani průvodním řízením, když rozsudek jinak všechen tímto nahromaděný skutkový materiál uvádí způsobem vyčerpávajícím.

Podle toho je závěr, jímž došel nalézací soud k přesvědčení o vině stěžovatelově a důsledkem toho i rozsudkový výrok, že »obžalovaný O. Z. se dostal do styku s činiteli státu nepřátelskými, strany NSDAP., a ji a její přívržence v podvatných snahách, které mu byly známy, podporoval a jejich činnosti se účastnil«, již s hlediska objektivní stránky přečinu podle § 17, č. 1, al. 2 zák. na ochr. rep. právně pochyben.

Čís. 5432.

Přes to, že družka života je některými zákony v určitých směrech postavena na roveň manželce, jde o falešnou opověď po rozumu § 320 e) tr. zák., udal-li svobodný pachatel v knize cizinců (v lístku opovědním), že je ženat, a svoji družku v něm označil za svoji manželku.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 320 e) tr. zák. se nevyhledává, aby pachatel způsobil státu skutečnou újmu na jeho právu na veřejný dohled; stačí, mohl-li býti veřejný dohled jeho jednáním uveden v omyl.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1935, Zm I 895/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. června 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 320 e) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Obírajíc se výrokem rozsudku odsuzujícím obžalovaného pro přešupek podle § 320 e) tr. z. — podle rozsudku dopustil se obžalovaný tohoto přešupku tím, že dne 18. září 1934 v hostinci J. Ř. v Ž. udal v knize cizinců, tedy v lístku opovědním, falešný stav svůj a A. J-ové, označiv se za ženatého a svou družku života J-ovou za svou manželku — namítá stížnost, že v jednání obžalovaného, tvořícím podklad uvedeného odsuzujícího výroku, nelze spatřovati skutkovou podstatu zmíněného přešupku, protože prý družka života je různými zákony, zejména zákony vydanými v oboru sociální péče, postavena na roveň manželce, takže prý stát skutkem obžalovaného neutrpěl újmy na svém právu vykonávati veřejný dohled.

Zmateční stížnosti, jež uplatňuje tímto způsobem věcně zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nikoli zmatek podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., jehož se tu dovolává, nelze přiznati oprávněnost. Skutečnost, že družka života je některými zákony v určitých směrech postavena na roveň manželce, nemění nic na tom, že zmíněné údaje obžalovaného v lístku opovědním byly falešné po rozumu § 320 e) tr. z. Ke skutkové podstatě přešupku podle § 320 e) tr. z., obžalovanému za vinu kladeného, se nevyhledává, aby pachatel způsobil státu skutečnou újmu na jeho právu na veřejný dohled; stačí, když jednáním pachatelovým může býti veřejný dohled uveden v omyl. Že jednání obžalovaného se nedostávalo této způsobilosti, potřebné ke skutkové podstatě přešupku podle § 320 e) tr. z., stížnost ani sama netvrdí.

Čís. 5433.

Pojem »právního jednání« po rozumu § 1 zákona o maření exekuce.

Podání žaloby (o obnovu řízení) samo o sobě není »právním jednáním«, jaké má na mysli § 1 zákona o maření exekuce. Výraz »Rechtsgeschäft« v původním textu tohoto ustanovení zákona vylučuje též, aby pod tento pojem bylo zahrnuto předstírání činu nedovoleného.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1935, Zm I 453/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaných J. T. a K. S. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. ledna 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, a to J. T. přečinem podle § 1 zákona o maření exekuce ze dne 25. května 1883, č. 78 ř. z., K. S. spoluvinou na tomto přečinu podle § 5 tr. z. a § 1 zákona o maření exekuce, napadený rozsudek zrušil jako zmatečný a oba obžalované podle § 259, č. 2 tr. ř. zprostil obžaloby.